

П Е Р Е Д М О В А

ІСТОРІЯ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ – МІЖНАРОДНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ ЗОБРАЖУВАЛЬНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ЗНАКІВ

На прохання ряду Відомств промислової власності країн-членів Паризького союзу, Об'єднане міжнародне бюро охорони інтелектуальної власності (BIRPI), попередник Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), разом з Комітетом експертів, створеним 1967 року. Міжсоюзним координаційним комітетом, почало розробляти Міжнародну класифікацію зображувальних елементів знаків. Цю класифікацію запроваджено угодою, укладеною 12 червня 1973 року на Віденській дипломатичній конференції.

Країни-учасниці Віденської угоди про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків (далі – "Віденська угода" та "Класифікація", відповідно) ухвалили та застосовують спільну класифікацію зображувальних елементів знаків.

Віденська угода набула чинності 9 серпня 1985 року. Країни-учасниці цієї Угоди (на 1 травня 2017 року): Австрія, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Велика Британія, Вірменія, Гвінея, Йорданія, Киргизстан, Колишня Югославська Республіка Македонія, Куба, Люксембург, Малайзія, Мексика, Нідерланди, Польща, Республіка Корея, Республіка Молдова, Румунія, Сент-Люсія, Сербія, Словенія, Тринідад і Тобаго, Туніс, Туреччина, Туркменістан, Україна, Уругвай, Франція, Хорватія, Чорногорія, Швеція, Ямайка (32).

МЕТА ТА МЕЖІ ДІЇ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Мета Класифікації суто практична – полегшити пошук схожих чи тотожних знаків для товарів і послуг та уникнути трудомісткого перекласифікування під час обміну документами на міжнародному рівні. Більше того, вже немає потреби країнам-учасницям Віденської угоди розробляти свої національні класифікації чи підтримувати їх на сучасному рівні.

Статтею 4 Віденської угоди передбачено, що згідно з вимогами самої угоди, межі дії Класифікації є ті, що їх встановила кожна країна-учасниця Віденської угоди, і що, зокрема, Класифікація не зобов'язує ці країни щодо обсягу охорони, який надають знакові. Тому, будь-яка країна-учасниця Віденської угоди може надати Класифікації правового значення, ширшого ніж суто адміністративне, передбачене Віденською угодою.

СТРУКТУРА ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Класифікація встановлює ієрархічну систему, яка розвивається від загального до часткового, поділяючи всі зображувальні елементи на категорії, групи та підгрупи.

Пояснювальні примітки подано там, де це доцільно. Вони стосуються або Класифікації в цілому, або будь-якої певної категорії, групи чи підгрупи.

Підгрупи є двох видів. Як додаток до головних підгруп є допоміжні підгрупи, призначені для зображувальних елементів, які вже включено до головних підгруп, але вважають корисним згрупувати їх за певним критерієм, щоб полегшити пошук схожих чи тотожних знаків.

Кожну категорію, групу, підгрупу позначено номером, відповідно спеціальній системі кодування. Кожний зображувальний елемент у підгрупі позначено трьома числами: перше число, будь-яке від 1 до 29, означає категорію, друге число, будь-яке від 1 до 19, – групу і третє число, будь-яке від 1 до 30, – підгрупу. Наприклад, образ "дівчинка їсть" належить до Категорії 2 (Людина), Групи 5 (Діти), Головної Підгрупи 3 (Дівчата) та Допоміжної Підгрупи 18 (Діти п'ють чи їдять).

Кількість груп і підгруп у категоріях і групах, до яких вони належать, різна. У межах груп і підгруп певні номери залишено порожніми для того, щоб була змога ввести нові групи чи підгрупи, у разі потреби.

У цій публікації подано восьму редакцію Класифікації, яка містить:

29 категорій,

145 груп,

816 головних підгруп,

918 допоміжних підгруп.

Приклади зображувальних елементів, що належать до певних груп, наведено тільки як приклади, і тому вони не належать до складу Класифікації.

ВИКОРИСТАННЯ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Країни-учасниці Віденської угоди можуть використовувати Класифікацію як основну чи допоміжну систему. Таким чином, вони мають можливість і далі, якщо вони вважають за потрібне, користуватися своїми національними класифікаціями і в той самий час використовувати Віденську Класифікацію як перехідний або як постійний захід.

Компетентні відомства країн-учасниць Віденської угоди зобов'язані долучати до офіційних документів та публікацій, що стосуються реєстрації та поновлення знаків, номери категорій, груп та підгруп, до яких належать зображувальні елементи цих знаків. "Документи та публікації" означають, зокрема, записи в реєстрі знаків для товарів і послуг, свідоцтва про реєстрацію й поновлення та публікації про реєстрацію й поновлення в офіційних журналах чи бюлетенях.

Номерам категорій, груп та підгруп, що з'являються в офіційних документах та публікаціях стосовно реєстрацій, має передувати, для полегшення сприйняття, повна назва "Класифікація зображувальних елементів" або аббревіатура CFE*. Редакцію

* Аббревіатура CFE від англійської назви Класифікації зображувальних елементів – Classification of the Figurative Elements

Віденської класифікації, відповідно якій класифікують зображувальні елементи, рекомендовано позначати арабською цифрою в круглих дужках, наприклад, CFE (8).

Класифікація достатньо деталізована, щоб кожна підгрупа містила лише відносно невелику кількість зображувальних елементів; навіть тоді, коли нею користуються великі відомства промислової власності, шукати схожі чи тотожні знаки легко. Класифікація, однак, є, мабуть, надто докладна для відомств, які реєструють відносно мало знаків. Тому, країни-учасниці Віденської угоди можуть заявити, що вони залишають за собою право не використовувати номери всіх чи деяких підгруп в офіційних документах і публікаціях стосовно реєстрації та поновлення знаків (стаття 4(5) Віденської угоди). Більш того, "допоміжні" підгрупи, числовому коду яких у Класифікації передують А, є, в будь-якому разі, необов'язкові; національні відомства можуть використовувати їх на свій розсуд.

ПЕРЕГЛЯДИ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Опублікована тут Класифікація базується на Класифікації, ухваленій 12 червня 1973 року на Віденській Дипломатичній Конференції.

До набуття чинності Віденської угоди, тимчасовий Комітет експертів, створений Резолюцією Віденської Дипломатичної Конференції 8 червня 1973 року, збирався 1975 року та 1976 року, щоб розробити пропозиції щодо змін та доповнень до першої редакції Класифікації. Ці пропозиції, після внесення їх до першої редакції Класифікації, було опубліковано в попередньому виданні 1977 року.

Після того, як Віденська угода набула чинності, Комітет експертів, створений згідно зі статтею 5 Угоди, на своїй першій сесії в Женеві у травні 1987 року ухвалив більшу частину змін та доповнень, запропонованих тимчасовим Комітетом експертів. На другій, третій, четвертій, п'ятій, шостій та сьомій сесіях, що відбулися у Женеві в червні 1992 року, жовтні 1996 року, жовтні 2001 року, листопаді 2006 року, жовтні 2011 року та жовтні 2016 року. Комітет експертів ухвалив низку змін та доповнень. Відповідні зміни внесені до Класифікації.

На своїй третій сесії, що відбулася в Женеві в жовтні 1996 року, Комітет експертів ухвалив нове подання Класифікації, яке полягає в розташуванні допоміжних підгруп в кінці відповідної групи, в позначенні головних підгруп зірочкою та в розташуванні допоміжних підгруп під відповідними заголовками.

РЕДАКЦІЇ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Першу редакцію Класифікації було видано в 1973 році, другу – в 1988, третю – в 1993, четверту – в 1997, п'яту – в 2002, шосту – в 2007 і сьому – в 2012.

Ця редакція (восьма), опублікована он-лайн у 2017 році, замінює попередні редакції.

МОВИ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Класифікацію укладено англійською та французькою мовами, обидва тексти однаково автентичні.

*

*

*